

K·MEO

L'ESPIA QUE VA TORNAR DEL FRED

Josep Lluís Alay

Potser algú de vostès em recordin. Josep Lluís Alay, Director de l'Oficina del President Puigdemont, i encausat per la trama russa del procés (cas Volhov). Fa tres anys i mig que el excel·lentíssim jutge Joaquin Aguirre va ordenar la meva detenció però malauradament encara no ha tingut temps de citar-me a declarar. Aquestes coses passen.

Per anar guanyant temps, vaig dipositar davant notari una declaració signada on s'explicaven –crec que suficientment amb totes les signatures i segells que calen– els motius que em van dur a fer tres viatges a Rússia. El primer com a Director de l'Oficina del President va ser per temptejar la possibilitat d'una reunió entre Puigdemont i les autoritats russes. Els altres dos viatges els vaig fer com a historiador que sóc. Encara que l'excel·lentíssim jutges ho ignori, Rússia i Catalunya ja es coneixien abans de l'inici del procés. L'avi Macià i l'assassinat Companys i d'altres eren conegudes al

Kremlin, Macià va ser-hi present buscant el suport dels revolucionaris a Catalunya. Com es pot veure, una missió fallida. Del viatge i altres circumstàncies se'n conserven manuscrits que van esperar el meu desig d'investigació que vaig fer a l'arxiu estatal de la Federació Russa.

El resultat científic de la recerca ha estat important i positiu però no puc dir el mateix en el que fa referència a la meva persona acusada per l'excel·lentíssim Jutge Aguirre, d'espionatge. Viatjar a Rússia sempre ha despertat les sospites de les autoritats espanyoles. Encara que vagis de turista en un viatge organitzat per l'INSERSO queda un dubte al teu voltant si has visitat Rússia. Potser massa.

Tot i així, mantinc una confiança absoluta en les investigacions judicials i estic segur que quan l'excel·lentíssim fullegi els certificats que aporto, resoldrà el cas al meu favor. I fa de mal dir, però també em dóna certa esperança que s'hagin destapat unes declaracions del Jutge assumint personalment l'èxit de torpedinar el procés d'amnistia. Unes paraules que en qualsevol altre país, farien que l'encausat fos ell i no pas jo.

La única recança que em queda és que a Sitges, durant una Setmana Santa assolellada, vaig conèixer en un bar de tapes a un matrimoni de Sant Petersburg i vam xerrar una estona. De res, del clima, però d'aquest moment no en tinc ni certificats ni permisos.

GARSA PROSTÀTICA

LA MEVA GARSA

Una garsa porta de corcoll a la població de Badalona

Molt tenir l'arbre de Nadal més alt d'Espanya, molt pont del petroli i molta cançó del Serrat "que bonita es Badalona", però a l'hora de la veritat, la població està acollonida per una garsa.

Es veu que la bestiola, cansada ja de tanta diada dedicada a la flora, la fauna i les males herbes sense resultats palpables, ha organitzat les seves jornades reivindicatives i es caga literalment sobre la població. I dic jo, més merda són els mítings dels polítics i la gent (poca) s'hi apropa per escoltar-los.

La cosa sembla que ve de lluny. Fa un parell d'anys, la garsa, la mateixa perquè la tenen identificada, ja protestava a la seva manera. Una senyora ha anat fins a la tele per explicar-ho. En la primera reivindicació la garsa va agredir al seu fill i ara, a la segona, se les té amb la filla.

Casualitat o coherència? Què fa aquesta senyora entre part i part? A què dedica el temps lliure?

Més enllà d'aquesta senyora, hi ha altres veïns que li han agafat mania a la garsa, una preciositat d'animaló, i volen caçar-la. Uns amb trapes, altres amb fletxes i sagetes, la majoria amb armes de foc reglamentàries...

Per mala llet que tingui la garsa, costa d'entendre que tingui a tota una població atemorida, especialment quan els seus habitants voten lliurement al senyor Garcia Albiol com a Alcalde. S'hi esmerçarà el que vulgui, però una garsa no pot ser tan perjudicial per una societat com un alcalde.

En honor a la veritat cal dir que la garsa és d'esquerres. Li ve de família. Els seus avantpassats ja es van cagar sobre els badalonins amb ganades. S'arraulien entre roques abruptes i quan menjaven un musclo en mal estat i els venien les cagarrines, aixecaven el vol i deixaven la plaça major feta un pena. A l'avi i al pare de l'actual garsa, els van afusellar, a la mare van tancar-la en un zoològic i l'avia va morir de pena. És com si diguéssim una nissaga de la rebel·lió a la granja d'Orwell en imatges. I a mi em diran el que vulguin però crec més en les rebel·lions d'animals que en la dels homes animals.